

“Sóc optimista i espero que el món no serà, en un futur, tal com el descriu”

Ton Creus (Sabadell, 1944), autor de diverses novel·les, com *Eren rossos* (2000) i *L'home del quiosc* (2003), i de la narració juvenil *El sot del cavall*, publica a Amsterdam Llibres la novel·la d'acció *La veïna del carrer Berlín*, situada a la Barcelona del futur, concretament a l'any 2054. Llicenciat en història, ha treballat de mestre d'escola.

—El futur que heu imaginat és previsible?

—Sí. És un futur molt immediat que amb les dades que tenim avui podem preveure.

—No heu volgut imaginar alegrement el futur, doncs.

—No. No és ben bé una novel·la de ciència-ficció, tot i que en té elements. És futurista. Agafo dues qüestions bàsiques, el petroli i l'aigua, i faig la hipòtesi que en cinquanta anys no hi ha hagut possibilitats serioses de nous combustibles. No hi ha substituït per al petroli i el petroli s'ha acabat. No hi ha hagut temps per a trobar una energia alternativa i els pocs països que en tindran el destinaran, tot, a la indústria de guerra. Per tant, serà un bé escàs. Amb l'aigua, igual. Esperem, però, que no vagi així. I la Xina substituirà els Estats Units. S'apodera de mig món per la via pacífica. Això ja es comença a intuir. Tampoc no és tan desgavellat.

—L'altra característica del 2054 és que les noies es prostituiran més i més joves.

—Sí. Plantejo un món no tan diferent del d'ara. L'esquerda entre rics i pobres es tendeix a fer més grossa. En cinquanta anys, hi haurà una massa de ciutadans sense cap dret que només podran viure en la marginalitat. Només faig prosperar la missatgeria, una indústria en expansió, perquè les comandes es faran per internet. I serà una indústria mig pirata, sense regulació. Per això, la prostitució i el tràfic de droga s'estendran. Això ja hi és, però augmentarà. És exagerar un fenomen que ja existeix i el veiem cada dia.

—Temeu que el futur sigui com el descriu o creieu que hi acabarem realment?

—Sóc optimista i penso que un món tan mal repartit no pot ser. La ciència-ficció gairebé sempre s'equivoca i espero que jo també m'equivocui. Sempre espero que les coses es resolguin d'alguna manera o una altra. Però no ho sé. Els vells

Ton Creus publica la novel·la *La veïna del carrer Berlín*, a Amsterdam Llibres.

tenim la sensació que el món s'acaba, però els que ens acabem som nosaltres. Ara, les coses no van bé. Tanta desigualtat, per exemple...

—Per tant, d'això que dieu, se'n pot deduir que heu fet la novel·la per dues raons, per poder proposar com veieu el futur i per crear una novel·la d'acció, amb assassinats i misteris.

—Sí. Un *thriller*. Una novel·la de lladres i serenos, digueu-ne com vulgueu.

—Té de la novel·la negra clàssica el fet que el narrador segueix sempre les trifulgues del protagonista, però us allunyeu de la figura de l'heroi clàssic, del professional de l'acció.

—Això em ve de les dues novel·les anteriors. Els protagonistes són antiherois. No han buscat l'acció. En aquest cas, perquè és un xafarder. No té gaire consciència de les coses. S'hi troba emmerdat i es veu obligat a jugar-hi, però en cap cas no hauria volgut trobar-se al mig.

—Tot i que és una novel·la adreçada a adults, sembla una novel·la juvenil.

—Mira. No sé mai quan una novel·la és juvenil. I sí, aquesta es pot llegir a partir de 15 anys. A més, l'editorial, amb la portada, li ha donat un aire de novel·la juvenil que no és, però sí d'aventures. Com molta novel·la policíaca, pot atreure la gent jove. Ara, juvenil no ho és.

—Quan l'escrivíeu ja sabíeu que trobaríeu editor?

—No. La vaig escriure sense pensar-hi. No ho faig mai. M'ho passo molt bé escrivint novel·les, i editar-les o no és secundari. I a més m'agrada anar provant tot els gèneres, perquè escric per divertir-me.

—Us ha inspirat més el cinema o la literatura, a l'hora d'imaginar-vos el futur i construir-hi una trama?

—Jo sóc del món del cinema i, en segon lloc, de la literatura. Jo sempre veig la història i la veig en una pantalla. Escric com si veés l'escena a la pantalla i l'anés apuntant. La influència del cinema hi és. Ara, no sé si hi ha cap escriptor del segle XX que no hagi rebut la influència del cinema. El meu món era el cinema negre americà dels anys 50 i també les novel·les americanes de "La cua de palla".

Lluís Bonada